

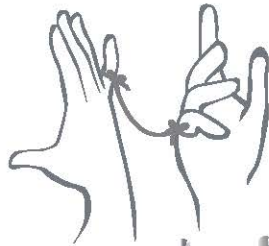

ท้าวแสน
แสนแสน

樓蘭佳人

เขียนโดย 典心 เขียน
กร=ดีดลพ ปว

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณให้อภัยได้ด้วยกัน

“

โดยไม่ทันระวัง นางถูกเขาจับที่มีอันอ่อนนุ่มอย่างเร็วทีหนึ่ง ริมฝีปากร้อนระอุแบบบน
ผิวนาง ทำให้รู้สึกซาบอย่างประหลาด

บิงเออร์ร้องออกมาเบาๆ แม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่ถูกเขาลอบจูโจมสำเร็จ แต่ซ็อนก็ยัง
ตกลงพื้นด้วยความตกใจ

“ท่าน...”

ดวงหน้านางเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ นางแทบอยากยื่นมือไปตบเขา ลืมความกลัวใจจาก
เรื่องของจิวเคอไปทันที

เขามักจะทำเช่นนี้ จู่ๆ ก็จับนาง ไม่ว่าจะนางจะขัดขืนหรือต่อต้านอย่างไรเขาก็ยังฉวยโอกาส
กับนาง

บุรุษผู้นี้ช่างอันตรายนัก กระทั่งถูกล่ามไว้ก็ยังเป็นอันตรายต่อสตรี ยากจะจินตนาการ
ว่าหากเขาได้รับอิสรภาพจะทำเรื่องเช่นไรกับนางบ้าง

”

มากกว่ารัก ทวงคืนหญิงงาม

เตียนซิน เซียน กระถินลม II ปา

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2558

พิมพ์ครั้งที่ 2 กันยายน 2558

《樓蘭佳人》典心 Dian Xin 著

Copyright ©2000 Doghouse Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright ©2015 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1653-4

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai
ประจักษ์ใจคุณ

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 169 บาท

แนะนำตัวละคร

- * ทานเงินเยี่ย
ทนายทลัทธิมารผู้ถูกจองจำ ณ ดูกใต้ดินของเมืองเกียเจิง แม้เขาจะถูกการทรมานทำร้ายร่างกาย ทว่าจิตใจของเขาหาได้หวั่นกลัวแม้แต่น้อย ยังสามารถคงท่าทีเยล เยี่ยมล้นไปด้วยเสน่ห์เช่นเดิม
- * ปิงเออร์
สาวใช้บ้านสกุลเกีย คอยรับใช้สุหยินเจ้าเมือง แต่โฉมหน้าที่แท้จริงของนางนั้นไม่ธรรมดาสามัญ นางจึงหาทางเข้าใกล้ ทานเงินเยี่ยด้วยเหตุผลบางอย่าง
- * เล็นควาน
ประมุขเคหาสันรามธรรม ฉากหน้าเป็นผู้อาวุโสน่าเลื่อมใส แต่ความจริงแล้วเจ้าเล่ห์เป็นที่สุด
- * เกียอิง
เจ้าเมืองเกียเจิงคนปัจจุบัน นิสัยสุขุมหนักแน่น วยุทธ์ เป็นเลิศ แต่เขาไม่ค่อยเปิดเผยความรู้สึกของตัวเองเท่าไร ทำให้คนรอบข้างมองว่าเขาเป็นคนเย็นชา
- * หวงผู้เจวี่ย
บุรุษเจ้าสำราญผู้มีที่มาที่ไปไม่ธรรมดา ฉลาดปราดเปรื่อง ชอบบั่นหัวผู้อื่นเล่นเสมอ

บทนำ

สายลมฤดูใบไม้ผลิพัดโชยเอื่อย กลีบดอกไม้หลากสีโปรยพลิวอย่าง
งดงาม

ณ พุ่มดอกไม้ลับตาผู้คนนอกป้อมกำแพงเมืองแดนเจียงหนาน
ดินแดนแห่งสายน้ำมีทะเลสาบเล็กๆ เขียวใสแห่งหนึ่ง ข้างทะเลสาบมีต้นไม้
ใบหญ้าขึ้นครึ้ม ปุ่มทั้งต้นท้อ ต้นหลิว และต้นหลิวสีเขียวมรกตห้อยระย้า

หอธาราราวสันต์ตั้งอยู่ในพื้นที่ของพุ่มดอกไม้ เป็นสาขาของเรือน
อวลาภุษา หอนางโลมที่โด่งดังที่สุดในแดนเจียงหนานและเป็นที่พักของ
มู่หงษ์เซียผู้งดงาม ต้องเป็นคนที่ผ่านการคัดเลือกมาแล้วอย่างเข้มงวดและ
จ่ายเงินมากพอจึงสามารถพบหญิงคนิกาชื่อดังแห่งแดนเจียงหนานตาม
คำเล่าขานซึ่งเพียบพร้อมทั้งความงามและความสามารถด้านศิลปะได้

วันนี้มีบุรุษผู้หนึ่งเดินทางมาจากแดนไกล หลังจากโยนเงินจำนวน
มากมายให้แล้วก็ได้รับการผงกศิระจากมู่หงษ์เซียอย่างไม่ง่ายตายนัก

ให้เขาได้ฟังเสียงพิณที่นางคิดบรรเลงเพลงหนึ่ง

ช่างหอธรรวสันต์มีศาลาพักร้อนแกะสลักด้วยไม้ที่วิจิตรตระการตา หลังหนึ่ง ทั้งสี่ด้านมีม่านโปร่งบางรายล้อม เมื่อสายลมฤดูใบไม้ผลิพัดผ่าน ม่านจะพลิ้วไหว ให้บรรยากาศเหมือนผืนดงภาพลวงตา ทั้งยังมีเตียงปูด้วย ผ้าปักอ่อนนุ่มและโต๊ะไม้ซึ่งมีกระถางกำยานกับพิณผิวตัวหนึ่งวางอยู่

บุรุษหนุ่มนั่งดื่มสุราอยู่ในศาลาพักร้อน รอคอยอย่างอดทน

กลิ่นหอมอ่อน ๆ ไชยมา หลังจากนั้นพักหนึ่งหลังม่านบางมีความ เคลื่อนไหว สว่างมมาถึงแล้ว มือที่นุ่มนวลและขาวสะอาดคู่หนึ่งยื่นออกมา จากหลังม่าน ถูมพิณผิวชิ้นดีดเบา ๆ ปรับสายเทียบเสียงไปมาสองสามครั้ง ยังไม่ทันเป็นทำนองก็สร้างอารมณ์เพลงให้บังเกิดขึ้นแล้ว

ม่านบางพลิ้วไหวเปิดออก เผยให้เห็นดวงหน้าของหญิงสาวที่งดงาม เลิศล้ำดวงหนึ่ง

บุรุษหนุ่มถอนหายใจเบา ๆ ที่หนึ่ง คิดไม่ถึงว่าผู้หญิงจะงดงามได้ถึงปานนี้ ในดวงหน้าที่หล่อเหลาแฝงกลิ่นอายมารอยู่หลายส่วน เขาชูก จอกสุราในมือขึ้น ขณะมองหญิงสาวที่ติดพิณผิวเบา ๆ ตาไม่กะพริบ ดวงตาที่ลุ่มลึกไม่ได้ละจากสว่างมเลอโฉมผู้นี้เลยตั้งแต่ต้นจนจบ

การแต่งกายของเขาแตกต่างจากบุรุษในด้านอย่างเห็นได้ชัด บน เสื้อคลุมหนึ่งมีหูประดับหูหრაเข้ากันได้ดีกับท่าทางหยิ่งทะนงตามธรรมชาติ ของเขา แค่มองก็รู้ว่าเขาเป็นบุคคลสูงส่งไม่ธรรมดา เฉพาะนัยน์ตาสีนิล ที่ทอประกายวาววับคู่นั้นก็เพียงพอให้คนไม่กล้าสบตาด้วยแล้ว

เป็นสว่างมผู้หนึ่งจริงดังคาด มีน้ำเสียงมีชื่อเสียงโด่งดังระบือไกล ทำให้ผู้คนพากันกล่าวขวัญถึง หลายเดือนมานี้ทั้งในและนอกด่านต่าง

เล่าลือกันว่ามู่หงเซียวแห่งหอธาราวสันต์แดนเจียงหนานางมเลิศเหนือ
สาวงามใดๆ ได้พบหน้าครั้งหนึ่ง ฟังการบรรเลงคราหนึ่ง ก็นับว่าเป็นบุญวาสนา
ที่หาได้ยากแล้ว"

เขายิ้มน้อยๆ หวังตามองกิริยาที่เย็นชาของสาวงาม สาวงามเช่นนี้ย่อม
คุ้มค่าให้เขาเดินทางไกลจากนอกด่านมาถึงที่นี่

ท่าทางของมู่หงเซียวไม่ได้แปรเปลี่ยน นางได้ยื่นคำชมเชยเช่นนั้นมา
มากจนไม่รู้สึกอะไรแล้ว

นางยังคงบรรเลงเพลง 'คืนจันทร์ราบูปลาธาราวสันต์' นิ้วมือบอบบาง
เรียวยาวพรมดีดไปบนสายพิณ

เขาฟังเสียงดนตรีอันไพเราะ ตุ่มด่าอยู่ที่ท่ามกลางสาวงามและเพลง
เสนาะหู ความอ่อนแรงเริ่มจากปลายนิ้วแล้วค่อยๆ ลามไปทั่วตัวทีละน้อย
เขาขมวดคิ้วดกหนา เมื่อลอบโคจรพลั้งต่อด้านจึงพบว่าความรู้สึกนั้นได้
กลายเป็นความมั่นใจ กลิ่นกินสติสัมปัญญะของเขาซำๆ

"น่าตายนัก!"

เขาคำรามเสียงค่อยๆ ที่หนึ่ง รู้ว่าสถานการณ์ไม่ถูกต้อง

สุราไม่มีปัญหา กายานก็ไม่มีปัญหา สิ่งที่เป็นปัญหาคือมู่หงเซียว

เพลงบรรเลงจบลง นิ้วปาดลงกลางสายทังสี่ของพิณผืนผาครั้งหนึ่ง
เสียงพิณดังขึ้นเหมือนเป็นการประกาศว่าภัยอันตรายใหญ่หลวงได้มาถึงตัว
เขาแล้ว

"อย่าตื่นรนไปเลย นี่คือการคลายเส้นเอ็น ข้าซ่อนไว้ในซอกนิ้วแล้วปล่อย
ออกมาตามการตีบรรเลงพิณ เจ้าได้สูดเข้าไปมากแล้ว ขณะนี้กำลัง
ภายในทั้งหมดสูญสิ้น คิดว่ากระทั่งเด็กทารกก็ยังสูดไม่ได้"

มู่หงเสียววางพินผีผาลง ลูกขึ้นยืนช้าๆ แหวกม่านบางเบาเดินมาข้างกายบุรุษหนุ่ม บนดวงหน้าดวงมยังคงไม่แสดงอารมณ์เช่นเดิม

"คนงาม คิดจะจับตัวข้าไว้เพื่อเสฟสุขส่วนตัวหรือ"

มุ่มปากเขาเซิดขึ้นน้อยๆ แม้จะเผชิญหน้ากับความเปลี่ยนแปลงเขาก็ยังคงสงบเยือกเย็นเหมือนปกติ ดวงหน้าหล่อเหลายังคงมีรอยยิ้มที่ไม่ใส่ใจสิ่งใดแต่ตั้งแต่มอยู่

คิ้วของมู่หงเสียวขมวดเข้าหากัน ไม่เคยมีใครกล้ากล่าววาจาหยาบคายเช่นนี้กับนางมาก่อน ชายผู้นี้สมกับเป็นคนลัทธิมารที่นายท่านพูดถึง หากไม่จับตัวเขาไว้ไม่รู้จะมีคนอีกเท่าไรในจงหยวนที่ต้องถูกทำร้าย

"ทายาทลัทธิมารห่านเงินเยี่ย เจ้านายข้ารู้มานานแล้วว่าเจ้าชื่นชอบในอิสตรีจึงมีคำสั่งให้ข้าแฝงตัวอยู่ในหอธาราวสันต์ ข้าได้รับคำสั่งให้คอยที่นี้ รอให้เจ้ามาจากนอกด่านแล้วจับตัวเจ้าไว้"

ปลายนิ้วของนางตืดเบาๆ ปล่อยยากลายเส้นเอ็นออกมามากขึ้น รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยที่ห่านเงินเยี่ยสามารถต้านทานได้นานถึงเพียงนี้ หากเป็นคนธรรมดาพริบตาเดียวก็สิ้นสติแล้ว แต่เขากลับยังมีสติดีอยู่ยากจะจินตนาการได้ว่ากำลังภายในของเขาล้ำเลิศเพียงใด

"ข้ารู้มานานแล้วว่าในจงหยวนมีคนเกลียดชังข้าไม่น้อย"

ห่านเงินเยี่ยถอนหายใจที่หนึ่ง สติสัมปชัญญะเริ่มเลือนรางเป็นเพราะเขามักมากในอิสตรีจึงหลงกลแผนสาวงาม แล้วจะโทษใครได้ ทว่าพ่ายแพ้ให้สาวงามที่โดดเด่นเช่นนี้คงนับว่าเป็นเกียรติได้กระมัง!

"เจ้านายเจ้าคือผู้ใด"

เขาถามและหลับตาลง ไม่ต่อต้านฤทธิ์ยาที่ไหลพล่านในร่างกาย

แทรกซึมเข้าไปในเส้นเลือดและซีพจร ส่งผลให้กำลังภายในของเขาหดหายไปไม่เหลือ

"เส้นควนแห่งเคหาสน์รวมธรรม"

มุ่งเหยียดกล่าวอย่างเย็นเยียบ

"มารตามันเถอะ ข้ารู้อยู่แล้วว่าต้องเป็นตัวบัตขบที่สมควรตายผู้นั้น!"

เขาสลับไหลตกลงไปในห้วงลึกพร้อมคำสบถว่า

ควอโยบ

7

"ใช้น้ำเกลือสาดให้มันตื่น"

เสียงเย็นชาสะท้อนก้องอยู่ในคุุ้กใต้ดิน

เสียงโครมตังขึ้น ไม่มีผู้ใครเป็นคนคว่ำเทถ้งน้ำใส่ ความหนาวเย็นทะลุเข้าไปในเส้นเอ็นและกระดูก น้ำเกลือซึมเข้าไปในแผลที่มีเลือดไหล ความเจ็บปวดที่น้ากลัวเหมือนเปลวไฟกำลังเผาผลวก หานเงินเยี้ยกััดพันแน่น สะดกถันเสียงร้องคำรามเหมือนสัตว์ร้ายไว้ในล่าคอ

"ไฉนทายาทลัทธิมารที่โด่งดังจากนอกด่านจึงใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ อย่าสลับไปอีกละ หากเจ้าสลับไป เรื่องสนุกก็จะลดลงไปกึ่งหนึ่ง เจ้าต้องรู้สึกตัวจะได้รับรู้อรรถชาติ ข้าคงไม่อาจเมี้ยนตีคนทีสลับไม่รู้ตัวได้!"

ฉิวเคอแค้นหัวเราะอย่างเลือดเย็น สะบัดแล้ยาวดั่งขวัับ

น้ำเกลือเย็นจัดหยดแหมะลงบนดวงหน้าทีได้มไปด้ว้ยรอยแผล เป็นเลือดแล้วค่อยหล่นลงสู่พื้นผสมกับรอยเลือดจำนวนมาก การลงทัณฑ์

ที่โหดร้ายเช่นนี้เกิดขึ้นวนเวียนซ้ำ ๆ กันมาไม่รู้กี่วันแล้ว

"คำเล่าลือในยุทธภพช่างไม่ผิดเพี้ยนเลย ยิ่งเป็นพวกที่อ้างตัวว่าเป็นฝ่ายธรรมะก็จะมีนิสัยและความชื่นชอบที่พิเศษพิสดารอยู่บ้าง"

หานเจิ้นเยี่ยลี้มตาขึ้นมองฉิวเคอซำ ๆ มุมปากมีรอยดูแคลนคล้ายยิ้มแต่ไม่มี

ตั้งแต่เขาหมดสติที่หอธาราวสันต์จนกระทั่งบัดนี้ ดูเหมือนเวลาจะผ่านไปแล้วหลายวัน เขาถูกนำตัวจากริมทะเลสาบซึ่งมีทิวทัศน์สวยงามสุดใสมากอยู่ในคุ้กใต้ดินที่แข็งแกร่งแต่เก่าแก่แห่งนี้

ที่ตั้งของคุ้กใต้ดินอยู่ในเมืองเถี่ยเจ็ง ใช้สำหรับกักขังคนร้ายที่มีโทษร้ายแรง เส้นควนใช้เมืองเถี่ยเจ็งเป็นสถานที่ตัดสินโทษของหานเจิ้นเยี่ย ขณะเดียวกันก็ดำเนินแผนการร้ายบางอย่างที่ไม่อาจให้ผู้ใดล่วงรู้ไปด้วย เขาสั่งกำชับฉิวเคอ ก่อนจะเตรียมการทุกอย่างเรียบร้อยให้เฝ้าระวังคุมตัวหานเจิ้นเยี่ยไว้ให้ดี

บนร่างของหานเจิ้นเยี่ยมีแผลมากมาย เป็นการต้อนรับพิเศษจากฉิวเคอที่มอบให้เขาในหลายวันมานี้ ผู้ที่เอ่ยอ้างว่าเป็นผู้กล้าฝ่ายธรรมะเวลาทรมานคนช่างแข็งขันเป็นพิเศษ เสื้อผ้าของเขาถูกเขี่ยจนขาดวินเส้นผมสีดำแผ่กระจาย ดวงหน้าหล่อเหลาแฝงเสน่ห์หัดุมารร้ายมีรอยแผลเพิ่มขึ้นหลายแห่ง ดูแล้วช่างมีสภาพน่าอนาถนัก

เขาถูกโซ่เหล็กล่ามไว้กับผนัง โซ่เหล็กนั้นแข็งแรงมาก พันธนาการข้อมือทั้งสองข้าง เขาเคยลองเดินลมปราณหลายครั้ง คิดจะดึงโซ่เหล็กออกแต่ใช้กำลังเพียงนิดเดียวร่างกายก็อ่อนปวกเปียก แขนขาตลอดจนกระดูกทั่วร่างล้วนไร้ซึ่งเรี่ยวแรง

"ไอ้คนไม่รู้จักตาย ยังกล้าต่อปากต่อคำอีก!"

ฉิวเคอคทำเสียงขึ้นจุกที่หนึ่งอย่างไม่พอใจ เริ่มเขินตื้ออีกรอบ เลือดกระเซ็นไปทั่ว เขาได้รับคำสั่งจากเสียนคนให้ต้อนรับหานเงินเยี่ย ให้ดีก่อนที่เสียนคนจะมาถึง ให้ทนายทลัทธิมารได้รับรู้ถึงฝีมือของคนใน จงหยวนดูบ้าง

หานเงินเยี่ยมีอำนาจและอิทธิพลที่นอกด้าน หลายครั้งที่เสียนคนคิด จะชักชวนเขาให้มาเป็นพวก แต่หานเงินเยี่ยกลับไม่เคยใส่ใจ เมื่อไม่ใช่ พวกเดียวกันก็สมควรเป็นศัตรู เสียนคนจึงออกประกาศิตสังหาร ประกาศิตว่าลัทธิมารคุกคามทำลายจงหยวน ต้องกำจัดให้ราบคาบ

เพียงแค่ประกาศิตสังหารประกาศิตออกไปหลายปีก็ยังไม่มียอดฝีมือใน ยุทธภพคนใดสามารถจับหานเงินเยี่ยได้ ครั้งนี้ต้องลงแรงไปมาก นำแผน สาวงามมาใช้จึงสามารถจับชายที่ผู้คนได้ยินชื่อต่างก็นำถอดสีมาได้ อย่างราบรื่น

"แค่ต่อปากต่อคำช่างไร้รสชาตินัก มีผู้เจ้าปลดพันธนาการข้า ให้ข้า ได้ลิ้มรสชาติความสุขที่เป็นคนถือแค้นบ้าง"

หานเงินเยี่ยยิ้มเยือกเย็น รอยยิ้มนั้นทำให้คนไม่หนาวแต่กลับ สั่นสะท้าน แม้จะอยู่ภายใต้การเขินตื้อด้วยแล้วเขาก็ยังคงมีพลังคุกคามอย่าง เต็มเปี่ยมเช่นเดิม

ฉิวเคอคำรามอย่างโกรธจัด กำแน่นแล้วเขินอย่างแรงไปอีก หลายที

"ข้าจะต้องแยกร่างเจ้าออกเป็นชิ้นให้จงได้ ดูซิว่าลูกสำสอนเช่นเจ้า ยังจะกล้ากล่าววาจาเหลวไหลอีกหรือไม่!"

การเขียนตีของเขายิ่งมายิ่งรุนแรง รีบร้อนอยากฆ่าทานเงินเยี้ยให้ตาย
 นัยน์ตาสีบลูกุนั้นช่างมีอำนาจน่ากลัวนัก หากทานเงินเยี้ยมีโอกาส
 หลุดรอดไปได้ วันตายของเขาก็คงมาถึงแล้ว

ด้านข้างมีคนขมวดคิ้ว อดไม่ได้ที่จะส่งเสียงห้ามปราม

"พอแล้ว ประมุขเส้นลั้งไว้ เพียงให้เขาได้รับบทเรียนบ้างก็พอ จะต้อง
 เก็บชีวิตเขาไว้ รอให้สำนักพรรคต่างๆ มารวมตัวกันที่เมืองเถี่ยเจ็งก่อน
 จึงประกาศให้ใต้หล้ารับรู้ แล้วร่วมกันกำหนดวันตัดสินโทษเขา"

ฉิวเคอหอบหายใจ โยนแล้ทั้งบนพื้นอย่างโกรธแค้น

"ถือว่าเจ้าโชคดี ข้าจะไว้ชีวิตเจ้าชั่วคราว"

แม้เขาคิดอยากฆ่าทานเงินเยี้ยอย่างที่สุด แต่อ่านาจดัดสินใจอย่างไร
 ก็อยู่ในมือของเส้นควน เขาได้แต่ทำตามคำสั่งเท่านั้น

"อ้อ เช่นนั้นข้าสมควรขอบคุณผู้กล้าฉิวที่ไว้ชีวิตหรือไม่"

ทานเงินเยี้ยหัวเราะเสียงเย็นออกมาคราหนึ่ง ในปากสัมผัสถึงรสชาติ
 ของคารเสือด แต่กลับไม่ปากปิดแหวดถูกในสายตาเลยแม้แต่บ่อย

"ดีมาก ยิ่งปากแข็งอยู่อีกไซ้หรือไม่"

ฉิวเคอกำหมัดแน่น สะกดความวู่วามที่อยากขีดฝ่ามือใส่จุดมรณะของ
 ฝ่ายตรงข้ามไว้

แม้ทำอย่างเปิดเผยไม่ได้ แต่ก็ทำอย่างลับๆ ได้...เขาจะต้องทรมาณ
 ทายาทลัทธิมารที่หยิ่งยโสผู้นี้ให้หนัก

"ดี ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปข้าจะไม่เขียนตีมันอีก แต่จะไม่อนุญาตให้
 ใครนำอาหารและน้ำมาให้มัน ข้าจะดูว่าทายาทลัทธิมารที่ผู้คนเล่าลือกันว่า
 มีวิทย์ยุทธ์สูงส่งเกินคน สุดท้ายจะคุกเข่าอ่อนนเพราะทนความทิวโหย

ไม่ไหวหรือไม่'

ประตูหินเปิดออก แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามา ฉิวเขื่อนำคนทั้งหมดออกไป ห้องหินจึงตกลู่วามมืดอีกครั้ง เสียงเลือดกับน้ำที่หยดลงบนพื้นกลายเป็นเสียงเดียวภายในนั้น

ทานเจิ้นเยี่ยค่อยๆ หลับตาลง รวบรวมกำลังภายในปรับลมปราณจับพิษยาคลายเส้นเอ็นที่หลงเหลืออยู่ในร่างออกอย่างต่อเนื่อง

แผลที่ถูกเขี่ยนตีไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ ขอเพียงสามารถจับพิษยาคลายเส้นเอ็นออกไปได้ ผันงเหลือก็ยากที่จะกักเขาไว้ ฉิวเคอคิดจะใช้การอดอาหารและนำมาทรมานเขา แต่กลับกลายเป็นทำให้เขามีโอกาสได้พักผ่อน

"เส้นควน กระทั่งข้าเจ้าก็ไม่ละเว้น เช่นนั้นข้าคงต้องเป็นเพื่อนเล่นสนุกกับเจ้าแล้ว"

มุมปากเขาเผยรอยยิ้มเย็นเยียบ ในเมื่อเป็นการทำรบ เขาไหนเลยมีเหตุผลต้องหลีกเลี่ยง

พลาดท่าเสียที่ถูกจับเป็นเรื่องคาดไม่ถึง แต่หากมีคนมาหาเรื่องทำทนาย เช่นนั้นเขาก็ต้องหาโอกาสตอบแทนคืนบ้าง

เขาไม่รับร้อน ต้องรวบรวมสมาธิรักษาและฟื้นฟูสภาพร่างกายก่อน จากนั้นค่อยเฝ้ารอโอกาสเงียบๆ

น้ำเกลือบนร่างแห้งกรัง แฉียงตัวกลายเป็นเม็ดเกลือแล้วถูกหยาดเหงื่อหลอมละลายซึมเข้าไปในผิวและเนื้ออย่างเจ็บปวด ทานเจิ้นเยี่ยเดินกำลังภายในมารวมในจุดเดียวและค่อยๆ โคจรลมปราณจนสามารถทะลวง

จุดชีพจรได้สำเร็จ

ตั้งแต่ฉิวเคจออกไปจนกระทั่งบัดนี้ เวลาคงจะผ่านไปหลายวันแล้ว หากเป็นคนธรรมดาก็คงมือเท้าหมดแรงเพราะขาดอาหารและน้ำ แต่เขาถือกำเนิดจากทะเลทรายที่แห้งแล้ง เดินทางไปมาในทะเลทรายจนคุ้นเคยกับการไม่ดื่มไม่กินหลายวัน สำหรับเขาแล้วถูกทรมานเช่นนี้ไม่มีค่าคู่ควรให้เอื่อยถึง

ฉับพลันมีเสียงแผ่วเบาดังขึ้นลอยมาจากนอกประตู บอกให้รู้ว่ามีคนกำลังเปิดประตูหินอย่างระมัดระวัง

หนานเจิ้นเยี่ยนั่งเงียบไม่ขยับเขยื้อน ปล่อยให้ตัวให้แขวนอยู่บนโซ่เหล็กตามสบาย มองดูคล้ายสลบไสลแต่ความจริงเขาได้เตรียมพร้อมร่างกายทุกส่วนเพื่อเผชิญกับภัยที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกเวลา เส้นผมที่ยู่เหยิงคลุมปิดดวงตาที่มีประกายคมกริบคุ้นไว้

เป็นตัวเล่นคนเดียวหรือเป็นเจ้าของที่ชอบถือแสร้งว่าคนนั้นกัน?

ผ้าแพรสีขาวอ่อนนุ่มพลิ้วอยู่บนพื้น คนผู้นั้นเดินเข้ามาด้วยฝีเท้าแผ่วเบา ตอนแรกก็ยืนมองอยู่ห่างๆ หอบหายใจรวบรวมความกล้า ครู่ใหญ่จึงเดินหน้าขึ้นมาอย่างระแวดระวัง ยืนนิ่งอยู่เบื้องหน้าเขาแล้วยกสองมือขึ้นช้าๆ

สัญญาตฤณานที่ฝึกฝนมานานปีในสนามรบทำให้หนานเจิ้นเยี่ยเกิดปฏิกิริยาทันที เขาเงยหน้าขึ้นอย่างฉับไว ดวงตาส่งประกายแหลมคมซึ่งสามารถทำให้ทุกผู้ลั่นตื่นตกใจออกมา

เขาคิดว่าจะเห็นฝ่ายตรงข้ามถือมีดดาบเตรียมมาทำร้ายตน แต่คิดไม่ถึงเลยว่าจะได้เห็นสาวงามร่างบางที่งามล้ำกว่าน้ำสะอาดสำหรับดื่มมาอย่างขลาดๆ คิดจะจ่อป้อนปากของเขาที่แห้งแตกเพราะขาดน้ำ นางถูก

การเงยหน้าอย่างฉับพลันกับนัยน์ตาสีนิลที่เปล่งรังสีอำมหิตน่ากลัวทำให้ตกใจ อุทานเสียงค่อยแล้วดอยหลังไป

"เจ้าเป็นใคร"

เขาเอ่ย เสียงแหบแห้งเหมือนคนแก่ที่อ่อนแอไร้เรี่ยวแรงเพราะไม่ได้ดื่มน้ำเป็นเวลานาน พออ้าปากก็ทำให้ริมฝีปากฉีกขาด เลือดสดๆ ไหลรินออกมา

"ข้า...ข้า..."

นางดอยหลังอีกหลายก้าว ตัวสั่นน้อยๆ มองดูเขาอย่างทำอะไรไม่ถูก ผิวกายขาวละเอียด คิ้วและดวงตาสวยงามอย่างยิ่ง เอบางร่างน้อยน่าทะนุถนอม งดงามหมดจดตราตรึงใจผู้คน ริมฝีปากแดงนุ่มเหมือนเรียกร้องเชิญชวนให้บุรุษเข้าไปลองจุมพิตดูสักครั้ง ยามมองเขา ในส่วนลึกของนัยน์ตาวาวใสมีแววไม่สบายใจอย่างมากแฝงอยู่

"อย่าให้ข้าต้องตามข้าอีก"

เขามองดูนาง สงสัยว่านางอาจเป็นเพียงภาพลวงตาที่เกิดขึ้นเพราะอาการบาดเจ็บของเขา

นางมีความงามที่ทำให้ผู้คนที่ทอดถอนใจ ใส่เสื้อผ้าที่เรียบง่าย เป็นชุดผ้าแพรสีขาวปลอด ที่ปลายแขนเสื้อใช้ริ้วผ้าปักล้อมผูกเป็นวงเพื่อสะดักกับการทำงานและเดินเหิน เป็นการแต่งกายของสาวใช้โดยทั่วไป

"ข้าเป็นสาวใช้ของบ้านสกุลเถี่ย...ข้า..."

นางขบริมฝีปาก ไม่รู้ควรพูดสิ่งใด มองเขาอย่างไรทางสู้ ยามเห็นริมฝีปากเขามีแผลใหม่ปริเพิ่มขึ้นมาอีกนางก็กะพริบตารวบรวมความกล้าหยิบผ้าเช็ดหน้า เดินมาเช็ดเลือดที่แผลเบาๆ

หานเจิ้นเยี่ยมมองดูการกระทำของนางที่ทั้งอ่อนโยนแต่ก็มีความ
ขลาดกลัว ผ้าเช็ดหน้าที่อ่อนนุ่มเช็ดคราบเลือดออก จากนั้นก็กดเบาๆ
ไม่ให้เลือดไหลออกมาอีก

"เจ้ามาที่นี่ทำไม"

เขาสอบถามนาง เสียงที่ถามไม่ได้ดุนและเข้มงวดอีก

ฉิวเคอคิดทรมานเขา สั่งห้ามไม่ให้ใครเข้ามาในคุกใต้ดิน และขณะนี้
เจ้าเมืองเถี่ยเจิงก็ยังไม่กลับมา ผู้รับใช้ในเมืองต่างต้องทำตามคำสั่งนี้ หลังจาก
ฉิวเคอจากไปแล้วสาวใช้ผู้นี้เป็นแขกคนแรกและคนเดียวที่มาเยือนที่นี่

สาวใช้เมืองเถี่ยเจิง? หรือว่าเถี่ยอิงจะเกิดสำนึกมีเมตตาขึ้นมาได้ใน
ที่สุด จึงส่งสาวใช้ที่งดงามเช่นนี้มาปรนนิบัติดูแลเขา

"ข้าได้ยินว่าพวกเขาจับท่านมัดไว้ที่นี่ ไม่ยอมให้คนส่งข้าวส่งน้ำมาให้
แต่ข้าไม่อาจทนเห็นคนอดข้าวดน้ำตายไปต่อหน้าได้"

บนร่างเขามีแผลมากมายซึ่งเลือดได้จับตัวแข็ง เห็นแล้วน่าสะพรึงกลัว
นัก

แผลได้ผ้าเช็ดหน้าเลือดหยุดไหลแล้ว นางหยิบจานก้นตันขึ้นส่ง
น้ำสะอาดไปที่ปากเขา

น้ำสะอาดไหลเข้าไปในปาก หล่อลื่นลำคอที่แห้งผากจนเกือบเผาไหม้
ให้ชุ่มชื้นเหมือนน้ำทิพย์อันหอมหวาน เขาค็ดม้อย่างละโมภ แต่เพราะ
สองมือถูกล่ามไว้จึงได้แต่ให้นางเป็นคนป้อนให้

"ดื่มช้าๆ หน่อย ท่านอย่าได้ใจร้อน ที่นี่ยังมีน้ำอีกมาก"

นางหันหลังไปเทน้ำจากกากระเบื้องอีกจานหนึ่งแล้วป้อนน้ำเขาต่อ
แม้ทั้งตัวจะมีแต่แผล แต่ร่างสูงใหญ่กำยำคร้ามเดดนั้นยังคงมีอำนาจ

กอดันที่ยากจะบรรยาย เหมือนได้เก็บสะสมความสามารถในร่างไว้อย่าง
ไร้ขอบเขต เมื่อเข้าใกล้เขา ลมหายใจของนางก็เปลี่ยนเป็นไม่สม่ำเสมอ
ยืนใกล้สัตว์ร้ายมากเกินไป สุดท้ายจะไม่มีจุดจบที่ดี

นางก็ดริมฝีปาก สะกดความหวาดกลัว

ต่อให้เขาเป็นสัตว์ร้ายจริง แต่ตอนนี้เขาก็ถูกใช้เหล็กล่ามไว้ ยังจะทำให้
เกิดอันตรายอะไรได้

หลังจากรู้ว่านางไม่ได้มีใจคิดร้าย กิริยาที่ระมัดระวังของเขาก็เปลี่ยน
เป็นร่อนรน

"อาหารล่ะ? รีบนำมาเร็ว!"

เขาถาม ยามได้กลิ่นหอมของอาหารจึงพบว่าเขาหิวโหยจนท้องร้อง
แล้ว

อาหารและน้ำต่างไม่มีปัญหา หากเส้นควนจะใช้วิธีนี้ฆ่าเขาก็คงจะ
ลงมือวางยาพิษที่หอจ้าวสันต์ไปแล้ว ในเมื่อสาวใช้คนนี้เป็นคนในบ้านของ
เถี่ยอิง อาจเพราะเป็นคนจิตใจดี ทนเห็นคนอดตายไม่ได้ นางจึงเสี่ยง
อันตรายนำอาหารและน้ำมาที่คุกใต้ดิน

นางหยิบโจ๊กที่ตุ๋นไว้อกจากตะกร้า ตักโจ๊กช้อนหนึ่งส่งไปที่ปากเขา
"เจ้าน่าอะไรมาป้อนข้า"

เขาจ้องช้อนที่มีโจ๊กซึ่งส่งกลิ่นหอมอย่างเต็มเปี่ยมแต่ละและ
เห็นยวขันเขม็ง

โจ๊ก? สาวใช้คนนี้ถึงกับให้เขาต้มโจ๊ก นั่นมันของสำหรับเด็กทารก
ที่ไม่มีฟันต่างหาก!

"ท่านบาดเจ็บสาหัส ยังไม่หายดี กอปรกับหิวเพราะอดอาหารมา

หลายวัน โจ๊กร้อนๆ เป็นอาหารที่ดีที่สุดสำหรับท่านในเวลานี้"

นางตั้งตัน อย่างไรก็ตามจะให้เขาต้มโจ๊กลงไปให้ได้ ดวงตาที่สุกสกา
คู่นั้นจ้องมองเขา ไม่ได้ดูการขมวดคิ้วของเขาทำให้ตกใจ

ทานเงินเยี่ยมอดูนางครู่หนึ่ง สีหน้าติดโทสะค่อยๆ อ่อนลงทีละน้อย
ในนัยน์ตาสีนิลมีความสนใจผุดขึ้นมา

เขาอ้าปาก ตัดสินใจยอมถอยให้ก่อน ไม่อยากทำให้สาวใช้ที่ใจดีแต่
คือตั้งผู้นี้โกรธ

"เจ้าทำอะไร"

เขาดมใจร้อนๆ พลังตาม ไม่รู้ว่าเป็นเพราะฝีมือทำอาหารของนาง
ดีเลิศหรือเป็นเพราะเขาหิวมาหลายวัน โจ๊กธรรมดาพอกลิ่นเข้าไป
ในปากกลับอร่อยยิ่งกว่าอาหารทั้งหมดที่เขาเคยกินมา

นางมีท่าทางเกร็งเล็กน้อยขณะค่อยๆ หลบสายตาเขา แล้วตักโจ๊ก
ป้อนเข้าไปในปากเขาต่อ

"ปังเออร์ ข้าชื่อปังเออร์"

นางกล่าวเสียงเบา

"ปังเออร์?"

เขาใช้น้ำเสียงทุ้มลึกท้วงชื่อนางซ้ำอีกครั้ง ดวงตาทั้งคู่จับจ้องดวงหน้า
งามลอออย่างไม่อาจข่มไว้ได้

ในยามที่เขาทุกข์ทรมานและกลัดกลุ้มในคุกใต้ดิน การปรากฏตัว
อย่างฉับพลันของนางเหมือนแสงที่อบอุ่นสายหนึ่ง สาดส่องให้แสงสว่าง
ในสถานที่ซึ่งเคยมีตมิดมึนอย่างน่าอัศจรรย์

"สาวน้อยผู้แสนดี แค่นั้นเห็นคนอดข้าวอดน้ำตายไม่ได้ก็ดังกับเสียง

อันตรายมาที่คุกใต้ดิน เจ้าไม่กลัววิเวคจะทำร้ายเจ้าหรือ'

เขากวาดตามองไปที่ดวงหน้านางทุกกระเบียดนิ้ว ไม่ปล่อยให้
อากัปกริยาเพียงเล็กน้อยเล็ดลอดผ่านสายตาไปได้

ปิงเออร์เหงานหน้าดูเขา ภายใต้การจับจ้องของเขา หัวใจนางถึงกับ
เต้นผิดจังหวะ

นัยน์ตาสีนิลคู่ นั้นทั้งลุ่มลึกและแหลมคม เหมือนสามารถมองเห็น
เป้าหมายที่แท้จริงของนางได้

'ข้าไม่อาจเห็นคนตายแล้วไม่ช่วย'

นางก้มหน้าลง ปิดบังความรู้สึกผิดในใจซึ่งมีแต่ตนเท่านั้นที่รู้ไว้

'นับว่าเถียงเลือกสาวใช้ได้ไม่เลวเลยทีเดียว' หานเงินเยี่ยหัวเราะ
เสียงดังหลายครั้ง แม้จะถูกจับล่ามไว้ แต่กลิ่นอายมารและความมโหฬารยังคง
ไม่อาจถูกขจัดให้สิ้นไป 'ปิงเออร์ที่แสนดี บุญคุณของเจ้าข้าจะจดจำไว้
มีคุณต้องทดแทน มิแค้นต้องชำระ ข้าเป็นคนแยกแยะบุญคุณความแค้น
ชัดเจน ไม่ว่าจะบุญคุณหรือความแค้น ข้าหวนเงินเยี่ยต่างตอบแทนคืน
ให้ทั้งสิ้น วันนี้ข้าติดหนี้เจ้า ข้าขอสาบานว่าวันหนึ่งข้าจะต้องชดใช้คืนให้
เจ้าอย่างแน่นอน'

เสียงของเขาดังสะท้อนอยู่ในคุกใต้ดิน

สิ่งที่เขาต้องการบอกนางก็คือเขาจะต้องตอบแทนบุญคุณของนาง
แต่หัวใจนางกลับเต้นระทึก กระทั่งยังรู้สึกหวาดกลัวอยู่ลึกๆ ว่าสิ่งที่ได้ยิน
ในวันนี้จะเป็นการข่มขู่คุกคาม

หวนเงินเยี่ยที่แยกแยะบุญคุณความแค้นชัดเจนจะแก้แค้นคนที่ทรยศ
หักหลังเขาเช่นไร เขาจะใช้วิธีทรมาณน่ากลัวแบบเฉือนเนื้อเป็นหมื่นชิ้นหรือ

ลบหลู่ให้ได้อายุ? ปัญหาที่น่ากลัวนัก นางไม่กล้าไปคิดให้ลึกซึ้งอีก

เพื่อขจัดความคิดเหล่านั้น ดวงตาที่สูงสูกวามองไปทั่วร่างเขา เห็นรอยแผลมากมายซึ่งมีเม็ดเกลือเกาะพรราว นางก็ตรึมฝีปากอย่างตกลใจ

"พวกเขาใช้น้ำเกลือสาดท่านหรือ ท่านยังเจ็บอยู่หรือไม่"

นางไม่กล้าคิดว่ามันจะเจ็บสักแค่ไหน

"ข้ายอมยังเจ็บอยู่ แต่เพราะเกลือซึมเข้าไปในแผลทำให้ข้าสามารถรักษาสติอยู่ได้"

เขายิ้มบาง ไม่สนใจแผลบนร่างตัวเอง ตรงข้าม กลับสนใจสาวใช้ที่ ดงงามผู้นี้มากขึ้นกว่าเดิม

เคราะห์จากการถูกจองจำในคุกใต้ดินอย่างยาวนานและน่าเบื่อนี้ทำให้ เขาคิดัดจจนแทบทนไม่ไหว ไม่อยากที่จะมีสาวงามคนหนึ่งเข้ามา เขา ไม่อาจซ่อนเร้นความตื่นเต้นยินดีที่พลุ่งพล่านในกระแสเลือดได้อีก

"เจ้ามีสำเนียงของคนนอกด่าน ไม่เหมือนคนในจังหววน เจ้าก็มาจากนอกด่านหรือ"

พูดคุยกันไม่กี่คำเขาก็ฟังออกว่าปิงเอ๋อมีสำเนียงอ่อนนุ่มที่แปลกพิเศษ เหมือนมาจากนอกด่านหรือมาไกลยิ่งกว่านั้น

ปิงเอ๋อริใช้ผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำดื่มที่ยังหลงเหลือจนเปียก เช็ดเกลือ บนแผลเขาออกอย่างระมัดระวัง

"พ่อแม่เข้ามาจากแคว้นเว่ยชวี แต่ข้าอาศัยและเติบโตขึ้นในด่าน"

นางพูดโดยไม่ลังเลสักนิด ก้มหน้าไม่สบตาเขา

"อย่างนั้นหรือ"

เขานึกถึงแคว้นนั้นและเพียงขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่พูดมากอีก

เพียงมองดูดวงตาที่ลึกล้ำเหมือนบึงน้ำเย็นคู่นี้ก็สามารถดูออกถึงนิสัยที่รักแรงแค้นแรงเด่นชัดของเขา หากเขา รู้จุดประสงค์ที่แท้จริงของนาง จะต้องไม่รู้สึกชอบคุณนางเด็ดขาด ตรงข้าม นางสงสัยว่าหากเขา รู้ความจริง เขาจะต้องใช้วิธีซึ่งน่าสะพรึงกลัวที่สุดทั้งหมดมาสังหารนางจนตาย...

วันที่สองปิงเอ๋อร์มาตามสัญญาจริง ๆ และนำใจกร้อน ๆ มาที่คุกใต้ดินอีกครั้ง

นางยกดั่งน้ำสะอาดมาอย่างล่ำบาก นำน้ำดั่งแล้วดั่งเล่าเทใส่ถังไม้ใบที่ใหญ่กว่า สาละวอนจนเหงื่อตก บนเสื่อแพรสีขาวมีรอยคราบน้ำแนบร่าง อ่อนแอ้น ทำให้ผู้คนคิดเตลิดไปไกล

ฉิวเคอมีคำสั่งไม่ให้ทุกคนเข้าใกล้ หลายวันมานี้เดี่ยอิงจะต้องอารักขาจักรพรรดิองค์ปัจจุบันที่เสด็จมาจากเมืองเฉียนเจิงเพื่อเป็นประธานตัดสินเรื่องการลงโทษทนายพลพิถีมาร เหล่าบรรดาผู้คนฝ่ายธรรมะก็พากันไปคอยต้อนรับ จึงยังไม่มีเวลามาสนใจหานเงินเยี่ยที่อยู่ในคุกใต้ดิน ต่างคิดว่าเขาโดนพิษยากคลายเส้นเอ็น ทั้งยังถูกล่ามไว้จะต้องไม่มีปัญญาเคลื่อนไหวได้ ทำให้เขาและปิงเอ๋อร์มีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น

"ปิงเอ๋อร์ เจ้าเหนื่อยหรือไม่ จะพักผ่อนสักครู่ไหม"

เขาเห็นนางขยับขึ้นแข็งวังไปวังมา บางครั้งก็หยุดผีเท้าพิงข้างถังไม้ หอบหายใจ

ร่างของนางบอบบาง ผิเท่าว่องไว แต่เขาดูออกว่านางไม่เป็นวรยุทธ์

"จะพักไม่ได้ ข้าต้องรีบไปรีบกลับ ยังมีงานอีกมากที่ต้องรีบจัดการให้เรียบร้อย ข้าจะให้ใครรู้ไม่ได้ว่าข้ามาที่นี่"

ปิงเออร์ส่ายหน้า เพราะใช้แรงมากทำให้เหงื่อออก นางยกแขนเสื้อเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก รู้สึกร้อนอยู่บ้างจริงๆ

ขณะนั้นผิวขาวนุ่มเป็นสีแดงระเรื่อ คุณแล้วยิ่งน่ารักมากขึ้น มือเรียวกเล็กเคลื่อนมาที่คอเสื้อหมายจะปลดกระดุมเสื้อออกเม็ดหนึ่งตามสัญชาตญาณ แต่พอเห็นสายตาเขาจ้องมองอยู่นางก็พลันชะงักนิ่งไป

ปลดกระดุมเสื้อต่อหน้าเขาดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง แม้เขาจะถูกล่อลวงอยู่ แต่เมื่อนางเตรียมจะปลดกระดุมเสื้อออก สายตาเขาพลันเปลี่ยนเป็นเปล่งประกายแวววาวและคมกล้าขึ้น เหมือนสัตว์ร้ายที่เดิมกำลังเกียจคร้านได้กลิ่นเหยื่ออันโอชะลอยไข่มุกระนั้น พริบตาเดียวก็เปลี่ยนอริยาบถไปทันที

การเปลี่ยนแปลงที่ยากจะบรรยายนี้ทำให้บรรยากาศรอบด้านไม่เหมือนเดิม และยังทำให้ในใจปิงเออร์เกิดความระแวงระวังมากขึ้น

"ปิงเออร์ หากร้อนก็ถอดเสื้อออกเสีย ถ้าเจ้าร้อนจนไม่สบายไปซัก จะรู้สึกผิดเอาได้"

เขายิ้มน้อยๆ น้ำเสียงแสดงความเห็นอกเห็นใจ แต่ดวงตากลับเต็มไปด้วยความคาดหวังและรอคอย

อา! หากได้เห็นภาพที่เจริญตาเจริญใจเช่นนั้น บางทีอาจพอปลอบประโลมแผลในใจที่เขาพลาดทำติดกับแผนสาวงามได้บ้าง ถึงปิงเออร์ที่อยู่ต่อหน้าเขาผู้นี้จะมีดวงหน้างดงามหยาดยิ้มไม่เท่าหญิงคนอีกาชื่อดังคนนั้น แต่นางก็มีความงามที่ใส่ชื่อบริสุทธิ์ ทำทางเอียงอวยและขลาดกลัว ทำให้ผู้คนคิดอยากกลืนกินนางเข้าไป

"ไม่...ไม่เป็นไร...ข้าไม่ร้อนหรอก"

นางปากไม่ตรงกับใจ เพิกเฉยต่อท่าทางผิดหวังของเขา

ปิงเออร์นำผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำจุนเป็ยก บังคับหัวใจที่เดินไม่เป็นส่วของ
ตนให้สงบแล้วเดินขึ้นหน้าไป

ทั้งคู่อยู่ใกล้กันมาก นางยืนข้างตัวเขา พบว่าตัวเขาสูงใหญ่อย่างยิ่ง
ผิวดำคร่ำแดดเกิดจากการแผดเผาของแสงอาทิตย์ในทะเลทรายมานานปี
โหล่งกว้างกับท่อนแขนแข็งแรงคู่นั้นสามารถกักรั้งเหยื่อตัวใดก็ได้ที่ถูกรเขา
หมายตาไว้และหักคอมันได้อย่างง่ายดายทุกเมื่อ

ถึงก่อนหน้านั้นนางจะเคยป้อนน้ำป้อนอาหารและอยู่ใกล้ชิดเขามาก
แต่ครั้งนั้นไม่เหมือนกัน นางจะต้องช่วยเช็ดคราบเลือดให้เขาและลูบไล่แผล
เหล่านั้นกับมือ เท่ากับว่าต้องใกล้ชิดขนาดถูกเนื้อต้องตัวกัน เพิ่มระดับ
ความสนิทสนมใกล้ชิดมากขึ้น

"เจ้าไม่ร้อนจริงหรือ คูสิ เหน้อเจ้ายังงั้ไหลอยู่เลย"

เขายังคงเตือนนางอย่างอ่อนโยนและขยับเข้าใกล้ดวงหน้างามลลอบ
มากขึ้น เบื้องหน้าคือลำคอที่ขาวผ่อง กลิ่นกายหอมสดชื่นอย่างสาวบริสุทธิ์
ของนางโชนมาปะทะหน้า แทบจะทำให้เขาเคลิบเคลิ้มจนหน้ามีดตาลาย
พอแล้ว เพียงพอแล้ว!

เขาถอนหายใจ ต่อให้ต้องถูกเมียนต์หรือตกอยู่ในกำมือของเส้นควน
ยามนี้ได้เห็นภาพที่สวยงามเช่นนี้ก็ถือว่าคุ้มค่าแล้ว

ปิงเออร์กัดริมฝีปากไม่ตอบ สองมืออ่อนนุ่มค่อยๆ ดึงเสื้อขาววีน
ของเขาออกแล้วเช็ดแผลตามตัวเขาอย่างเบามือ เลือดจับตัวแข็งเป็นก้อน
ไปหมดแล้ว นางใช้น้ำอุ่นเช็ดให้เลือดละลาย จากนั้นทำความสะอาด
เอาเกลือพวกนั้นออกจนหมด

เพราะได้สัมผัสกับผิวของนางทำให้เขาเกิดความรู้สึกอ่อนไหว แทบจะส่งเสียงทอดถอนใจออกมา

หญิงสาวลुบไล้ไปมาอย่างแผ่วเบา แต่กลับไม่มีลักษณะของการเล้าโลมแม้แต่น้อย เขาหลับตาลง รับรู้ถึงสัมผัสของนาง

นางใช้น้ำสะอาดจำนวนมากเช็ดร่างเขาจนสะอาด เทียบกับการกระทำอันโหดร้ายที่เขาได้รับก่อนหน้านี้ ทุกสิ่งที่นางทำกับเขาล้วนตั้งงามจนคล้ายไม่ใช่เรื่องจริง

"ปิงเออร์ เจ้าไม่ร้อนจริงหรือ"

เขารู้สึกล้าคอแห้งผากเพราะความใกล้ชิดของนาง ยังคงถามคำถามเดิม เป็นเหมือนพรานที่อดทนและพยายามหลอกล่อเหยื่อที่ตนหมายมั่นไว้ในใจ

ปิงเออร์หน้าแดงส่ายศีรษะ รู้สึกเคอะเขินที่ต้องเช็ดหน้าให้เขา

ตอนที่เขาก้มหน้าลงดูนาง นางรู้สึกทำตัวไม่ถูกและแค้นแดงทั้งสองข้าง นัยน์ตาใสกระจ่างหลบเลี่ยงไม่กล้าสบตาเขา ท่าทางอันบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ยิ่งทำให้เขาเกิดความสนใจมากขึ้น

"ไม่ร้อน"

นางยิ้มน้อย แต่หัวใจกลับเต้นระทึก ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาต้องมองนางเช่นนั้น

นางทำผิดที่ใดกัน หรือนางจะเผยพิรุณเข้าให้แล้ว?

"อย่างนั้นหรือ" เขาเลิกคิ้ว นัยน์ตาสีนิลเกิดประกายอารมณ์บางอย่างแวบผ่าน จากนั้นเขาก็ใช้น้ำเสียงที่แผ่วทุ้มและอ่อนโยนที่สุดกล่าวว่า "ปิงเออร์ที่แสนดี บนศีรษะขามีแผลอยู่แห่งหนึ่ง เจ็บจนบอกไม่ถูก เจ้าช่วย

ดูให้ข้าหน้อยได้หรือไม่"

ปิงเอ๋อร์ไม่ได้ระแวงสงสัย เขย่งปลายเท้าขึ้นและเห็นได้เส้นผมสีดำอันยุ่งเหยิงมีรอยแผลยาวที่ถูกเมียนด้วยแสงจริง

นางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดทำความสะอาดแผลนั้น ยามที่ยืนอยู่ในที่นั้นนางใกล้ชิดเขามาก แทบจะเหมือนซบอยู่ในอ้อมอกเขา แต่นางเช็ดแผลให้เขาอย่างใจจดใจจ่อ ไม่ได้รู้สึกถึงเจตนาอื่นของเขาที่อยากใกล้ชิดนาง

หนานเจิ้นเยี่ยหรือตาน้อยๆ มองลำคอขาวผ่องและเนียนละเอียดของปิงเอ๋อร์ลอยอยู่ตรงหน้าตามการเคลื่อนไหวที่นางขยับเช็ดใกล้บ้างไกลบ้าง บางทีตอนที่ขยับใกล้เข้ามาหน้อยโดยไม่ทันระวังลำคองนางจะไปปิดโดนริมฝีปากเขาเข้า

เขาส่งเสียงครางแผ่วๆ นางช่างหอมหวานเหมือนดอกไม้และหวานล้ำปานน้ำผึ้ง แม้นางจะเพียงแนบร่างกายเข้ามาอย่างไร้เดียงสา แต่กลับทำให้เขาตื่นเต้นเหมือนหนูมัน้อยในวัยกำดัด ไม่อาจทนไหวได้อีก!

หนานเจิ้นเยี่ยตะแคงหน้าเล็กน้อย ใช้ปากสัมผัสลำคองนางเบาๆ ต่อมาก็ใช้ปลายลิ้นที่อ่อนนุ่มแตะระหายเร้าร้อนแตะพรมอย่างรวดเร็ว โลกและตะกละตะกลามไกลไปที่ใบหู ขบกัดเบาๆ จนนางสั่นสะท้านอย่างรุนแรง การสัมผัสที่ดูดีมีใกล้ชิดเช่นนี้เกิดขึ้นในพริบตา แต่รุนแรงเหมือนมีฟ้าผ่าใส่นาง

"ท่าน!"

ปิงเอ๋อร์ทั้งตกใจทั้งอายทั้งโกรธ การกระทำอันไร้มารยาทของเขาทำให้นางเกิดปฏิกิริยาตอบสนองตามสัญชาตญาณ สันดานเดิมที่รุนแรงเหมือน

เปลวไฟอันร้อนแรงหลายบุคลิกภายนอกที่นุ่มนวลอ่อนหวาน นางตบหน้าเขาฝ่ามือหนึ่งโดยไม่ต้องคิดด้วยแรงทั้งหมดที่มี เสียงดังฟังชัด สะท้อนก้องไปทั่วคุุ่กใต้ดิน

นางรีบยกมือปิดป้องบริเวณที่ถูกเขาระรานก่อนหน้านั้น ความร้อนระอุของปลายลิ้นยังเด่นชัดในความรู้สึก รวากับเขาใช้มันประทับตรานางไว้ นางคิดไม่ถึงเลยว่าแม้จะถูกกล้ำไว้เขาก็ยังสามารถเกี่ยวพาราสีได้

ศิระะของทานเงินเยี่ยถูกตบจนเอียง ความเจ็บปวดและความร้อนผ่าวบนแก้มทำให้เขาเลิกคิ้ว แต่ในนัยน์ตาสีนิลกลับไม่มีแววความโกรธเคือง เขาค่อยๆ หันหน้ามาสำรวจดวงหน้าของปิงเออร์ที่โกรธจัดแต่ก็ยังคงความงามเย้ายวนใจเช่นเดิม

"ปิงเออร์ เจ้ารู้หรือไม่ ยังไม่เคยมีใครตบข้าเช่นนี้มาก่อนเลย"

เขาไม่โกรธแต่กลับขี้มึ ทว่าร่างยังคงมีเสน่ห์ดึงดูดใจคนอย่างไร้ขีดจำกัด ทำให้เขายังดึงดูดอันตรายมากขึ้นอีกหลายส่วน

เดิมเขาคิดว่าอย่างมากนางคงถูกการกระทำของเขาทำให้ตกใจเสียขวัญแล้วถอยไปยืนตัวสั่นอยู่ด้านข้าง ไม่ก็ไปยืนร้องไห้มองเขาอย่างทำอะไรไม่ถูก คาดคิดไม่ถึงเลยว่านางจะใจกล้าถึงเพียงนี้ ดึงกับกล้าลงมือทำโทษเขาที่ล่วงเกิน

หรือเขาจะดูพลาดไป? หญิงคนนี้แม้เอาจางร่างน้อย แต่กลับมีส่วนที่เหมือนเขา มีนิสัยขี้มึแข็งเตี้ยที่ผู้คนในทะเลทรายเท่านั้นจึงจะมี

"ทุกเรื่องราวต่างมีครั้งแรก ถ้าท่านกล้าทำเช่นนั้นอีก ข้าก็จะลงมือกับท่านอีก"

หญิงสาวกัดฟันแน่น หัวใจยังเต้นเร็วเหมือนร่ำกลอง

นางเป็นอะไรไปแล้ว แต่ถูกเขาหยอกนิดหน่อยหน้าก็แดงไม่ยอมหาย
นางควรโกรธจริงจะถูก แต่ในใจกลับยังคงคิดถึงภพยามที่ได้ใกล้ชิดกับเขา
กลิ่นอายบุรุษเพศที่เข้มข้นรุนแรงบนร่างเขาโอบล้อมรอบกายนาง...

ช่างอันตรายนัก! นางเสียงอันตรายเข้าใกล้ทานเงินเยี่ย เดิมแค่อาจ
รักษาชีวิตไว้ไม่ได้ แต่ตอนนี้ไม่แน่ว่ากระทั่งความบริสุทธิ์ของนางก็อาจมี
อันตรายไปด้วย

ทานเงินเยี่ยไม่ได้ตกใจกับคำข่มขู่ของนาง ในเมื่อคิดจะเด็ดดอกไม้
ที่สวยงามดอกนั้นก็เลี้ยงไม่ได้ที่จะต้องถูกหนามแหลมคมทิ่มตำให้เจ็บบ้างเป็น
ธรรมดา

เขาเผยรอยยิ้มบางออกมา เส้นผมดำสยายยังจับแน่นให้ดูมีเสน่ห์แบบ
มารร้ายมากขึ้น

"ปึงเออร์ที่อ่อนหวาน ขอบภัยในความจริงใจของข้า แต่ถ้าเทียบกับการ
ถูกเขียนตีจากฉิวเคอ ข้ากลับหวังและรอคอยให้เจ้าตบตีมากกว่า"

ความหมายในคำพูดคือเขายังจะฉวยโอกาสล่วงเกินนางอีก

"ท่าน...ท่าน..." นางฟังความนัยในคำพูดเขาออก โกรธจนกระทั่งบิ่เท้า
แทบอยากหันหลังจากไปทันที "ข้าควรปล่อยให้ท่านอดตาย ไม่สนใจท่าน
จริงจะถูก"

"ปึงเออร์ เจ้าตัดใจได้หรือ" เขาถามเสียงเบาขณะขึ้นชมสี่แดงบน
ดวงหน้านาง "ควรเปลือบบนตัวข้ายังเข็ดไม่สะอาดเลย เจ้าช่วยเข็ดต่อได้
หรือไม่"

ใบหน้าเขาแฝงแววรอคอย เผยให้เห็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์

อาศัยรอยยิ้มพราวเสน่ห์นี้สาวงามมากมายที่นอกด่านตั้งไม่รู้เท่าไรล้วน

ถูกเขาหลอกจนอยู่หมัด แน่่อนว่าเมื่อมาถึงจงหยวนวิธีนี้ก็น่าจะได้ผล
เพียงแต่ในใจเขานั้นรู้ดี ความสนใจในตัวบึงเอ๋อร์ของเขาค่อย ๆ
เพิ่มพูนขึ้นทุกขณะซึ่งเหนือกว่าความสนใจที่มีต่อสาวงามทั่วไป นางงดงาม
และมีจิตใจดี แต่ภายใต้บุคลิกลักษณะที่บอบบางกลับมีนิสัยที่รุนแรงเร้าร้อน
ตอนที่นางโกรธแล้วตบเขา ปรุ่กายตาวาวระยับเหมือนดวงดาวในทะเลทราย
ทำให้คนประทับใจในแสงสุกสกาวนั้นอย่างลึกซึ้ง

เขาเคยกล่าวว่าตัวเองเป็นคนที่มีคุณต้องทดแทน แต่ตอนนี้เขาค่อย ๆ
รู้แล้วว่ากรตอบแทนบุญคุณอาจต้องใช้เวลาานกว่าที่เขาคิดไว้แต่แรกมาก

บึงเอ๋อร์ยังคงยืนอยู่ที่เดิม ไม่กล้าเดินขึ้นหน้ามา นางกำลังตรึกตรอง
ตัดสินใจว่าสมควรเดินหน้าต่อหรือไม่

ที่ประตูหินเกิดเสียงเสียดสีแผ่วทุ่ดังลอยมา มีคนเปิดประตูคุกใต้ดิน
ออก นางตื่นเต้นจนตัวแข็งด้วยคิดว่าเรื่องที่ตนแอบมาดูเล่ห์หนำเงินเยี่ยกำลัง
จะถูกพบเห็นแล้ว

บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งเดินเข้ามาในคุกใต้ดินด้วยฝีเท้าหนักแน่น
ในดวงตาสีดำไร้คลื่นอารมณ์ เขามองดูบึงเอ๋อร์ก่อนแล้วจึงย้ายสายตาไป
บนร่างของหนำเงินเยี่ย

"ต่อให้ถูกล่ามไว้เจ้าก็ยังสามารถแบ่งสมาธิมาล่อวงสาวใช้ในบ้านข้า
ได้?"

เขาถามด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบไร้ซึ่งโทสะ

"เถียง ในที่สุดเจ้าก็ปรากฏตัวแล้ว ดูตายข้าเช่นนี้จะเรียกว่ามีมารยาท
ในการต้อนรับแขกได้อย่างไร"

หนำเงินเยี่ยขยับปากอย่างเกียจคร้าน น้ำเสียงเหมือนคุ่นเคยก้นมาก

ในนัยน์ตาสีนิลมีความโกรธเคืองแวบผ่าน เหตุผลสำคัญที่ไม่พอใจก็เพราะอีกฝ่ายมาขัดจังหวะการอยู่กับงูตามลำพังของเขากับบิงเออร์

บิงเออร์หวาดกลัว ย่อตัวลงทำความเคารพ ไม่กล้าสบสายตากับเงียอิง

"ท่านเจ้าเมือง โปรดอภัยให้ข้าด้วย ข้าเพียงแต่..."

นางร่อนรนคิดจะอธิบาย ทว่าเงียอิงกลับโบกมือแสดงท่าให้นางจากไป

"ไม่เป็นไร เรื่องนี้ข้าจะถือว่าไม่ได้เกิดขึ้น ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปเจ้าก็เข้ามาดูแลเขาในคุกใต้ดินเหมือนเดิม แต่ห้ามบอกเรื่องนี้กับใคร"

"เจ้าคะ"

ฟังจากน้ำเสียงก็รู้ว่าเงียอิงดีกับทานเงินเยี่ยอยู่ไม่น้อย บิงเออร์หลุบตาลง ในดวงตามีแวบประหลาดใจแวบผ่าน นางขบริมฝีปากแดงระเรื่อ ไม่กล้าอยู่นานอีก รีบหันหลังเดินออกจากคุกใต้ดิน ปล่อยให้ชายทั้งสองมีโอกาสได้พูดคุยกัน

ตอนที่จากมานางรู้สึกได้ว่ามีนัยน์ตาสีนิลร่อนแรงดุจเปลวเพลิงคู่หนึ่งจับจ้องตามเงาหลังของนางนั่งตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่ยอมมละสายตาไปไหน

ทวงแค้น หญิงบาง

ดาวพรกซิกนำเอาใจให้คนในแวดวงโลโก้ในตัวนาง...

หญิงสาวผู้อ่อนโยนที่คอยดูแลเรา
ซึ่งดูจวบจำ ณ ดุจใต้ดินอันมืดมิด

แม้การทรพนาจะพิอาจทำอะไรเรา
แต่หากไม่มีนาง บางตราบาดล้วยรัฐกร่า
ตนเองอาจเรี่ยสตีไปแล้ว

นางจึงกลายเป็นคนมาพบเพียงหนึ่งเดียว
ที่คอยซัดเข็นชีวิตใจรอบเอาใจใครบดัวรสมบูรณ์

ทว่าสิ่งที่ทำให้ชั่วชีวิตนี้
เราไม่คิดปล่อยนางไปกลับเป็นคนมาแค้น!

บัดนี้! ทุกเรื่องที่น่าบกรกระทำ
ทุกสิ่งน่าทำทาบที่นางแสดงออกต่อเรา
ทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งที่จอบลวมหรือ
เราไม่กล้าเชื่อ ไม่อยากเชื่อเลยจริง ๆ

เราหาเงินเขี่ยรอสานาน สตรีที่ทรยศกับสิบเราผู้นั้น...
เราไม่มีความไม่ทวงแค้นเอาอีกกับนางแล้ว!

Jamsai Customer Care
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1653-4

9 786160 616534

ราคา 169 บาท